

ærede Finantsminister, som netop paa denne Egn er saa særlig godt lokaliseret, om at drage en Grændse for den Kreds, som skulde høre til Gbeltoft Filial, hvilken Grændse skulde gaa fra et Punkt ved Ralsø Vig, fra Egens over Jeldballe, Thistrup og Rosmus ud til Havet, saaledes at denne Strækning af 7—8 Sogne passende kunde blive ved Gbeltoft, ved en Amtstuefilial der, medens de andre hellere maatte lægges til Randers. Dernæst skal jeg sige, at hvis den høitærede Minister ikke vil gaa ind paa denne Deling eller Omlægning af Amtstueforretningerne, burde hellere Gbeltoft Amtstue ligefrem henlægges til Grenaa; thi det er aabenbart det retteste Sted, da det er omtrent Midtpunktet af Amtstuekredsen, naar den skal blive samlet. Jeg kalder det uheldigt, at denne Kreds er samlet, men skal den forblive samlet, bør Amtstuen flyttes fra Gbeltoft til Grenaa. Jeg jagde igaar, at jeg sværmede ikke for denne Flytning, og det gjør jeg heller ikke; men jeg ser ikke rettere, end at, naar hele Kredsen skal blive samlet, maa den deles saaledes, at alle de, der bo Nord for Jernbanen eller Kolindfund, maa gaa til Randers og Resten til Gbeltoft. Saadan en Deling tror jeg var heldig, og saa blev Gbeltoft Amtstue Alt, hvad den behøver at være, nemlig kun en Filial.

Høgsbro: Der er fremkommet fra de paagjaldende Egne flere Klager over, at de skulde miste deres Amtstuer. Disse Klager have vi hørt oftere i denne Sal, naar der har været Tale om at nedlægge Amtstuer, men ikke desto mindre har det været en gammel Grundsaaning her, at man ønskede Amtstuerne nedlagte. Det har fundet Sted i 1850, 1860 og endelig i 1870 ved den Lov, der da blev vedtagen her i Rigsdagen. Den daværende Finantsministers Lovforslag gik ud paa at nedlægge flere Amtstuer, saaledes Ringsted og Wrsø. Dernæst nævnte han nogle Amtstuer, som kunde nedlægges, men som endnu ikke ere nedlagte, netop den, som vi nu have ønsket skulde nedlægges. Det, som vi altsaa nu fremsætte Ønsket om, er ikke noget Nyt; men da Regjeringen endogsaa i 1870 har fundet det rigtigt, er det dog mærkeligt, at vi nu 10 Aar efter, da Forbindelsen baade ved Jernbane og gennem Postvesenet er saa stærkt lettet som den er, skulde finde det reaktionært at ville gjøre det. Lovforslaget gaar saaledes ud paa, at ved Embedsledighed bliver Møen og Gbeltoft Amtstuer at nedlægge og deres Distrikter at forene med andre Amtstuedistrikter, dog at Opkrævningen af Skatter med videre og Udbetalinger besørjes af vedkommende Toldopbeholdsmænd. Det er noget lignende som det, det ærede Medlem her ved Siden af (Vønløffe) har foreslaaet for Gbeltoft; jeg veed ikke, om ikke tillige for Møen. Hvis noget Saadant havde staaet i Regjeringens Forslag, vilde det vistnok have været muligt at komme

overens derom, og kunde der endnu komme noget Saadant frem fra den ærede Finantsminister paa et senere Trin af Sagens Behandling, vilde det vist være muligt at enes derom. Jeg kan ikke tale med nogen Bemyndigelse; jeg taler kun efter det Indtryk, jeg har af Stemningen i Udvalget. Men i Stedet derfor gaar jo det Forslag, der er forelagt os fra Regjeringen, ikke ud paa at nedlægge Amtstuer, hværken med Filialer eller med en Henviisning til Toldkassereeren, men paa at oprette en ny til og dertil beholde de samme, som Regjeringen allerede i 1870 mente burde nedlægges. Det er dette, som har fremfaldt det Mislige i Stillingen, og har gjort, at det ikke hidtil har været muligt at naae en Overenskomst men skulde Udvalgets Flertals Forslag, som jeg haaber, blive vedtaget, kunde der muligvis finde nye Forhandlinger Sted med større Udfigt til Overenskomst end der hidtil har været. Dette Regjeringens Forslag fra 1870 foranledigede nærmere Overveelse her i Thinget og i Udvalget om, hvorledes man i det Hele taget skulde forholde sig med Amtstuerne, og det, som den ærede Finantsminister igaar betegnede som noget saa Forfærdeligt, at vi konsekvent kunde komme til at nedlægge alle Amtstuerne, var Noget, som man, hvad ogsaa er nævnt af det ærede Medlem fra Bordingborg, virkelig tænkte sig. Man troede, at hele den direkte Skatteopkrævning var i høi Grad uheldigt ordnet. Man vilde sjælnu imellem Beregningen af Skatter og Opkrævningen af Skatter, og Beregningen mente man kunde finde Sted hos Amtmanden eller, om det skulde være, hos Ministeriet for hele Landet, medens Opkrævningen skulde gjøres saa beskømt for Beboerne som muligt. Derfor henvendte man Tanken f. Ex. paa Sogneraadet og henlede de Dømmarksheden paa, at i Kjøbstæderne er det jo Byraadet, som optræder Statterne gennem Kærneren, og paa, at man fra Indkomstskatten ogsaa havde et Exempel i den Retning for Sognekommunernes Vedkommende. Andre henviste til Toldkassereeren, hvilket Spørgsmaal jo ogsaa oftere er kommet frem iaar. En af Grundene, som man dengang anførte derimod, var den, som den nuværende Finantsminister ogsaa har anført, at det ikke altid er sagt, at man havde Embedsmænd, der vare stikede dertil. Et tredie Forslag, som navnlig fremhævedes af det ærede Medlem for Kolding (Berg), men isvrigt ogsaa af andre ærede Medlemmer, fandt Ministeren, at han mere kunde slutte sig til, nemlig at man skulde opkræve Statter gennem private Pengeinstituter, naturligvis mod tilbørlig Raution. De andre Sager, som nu ere henlagte til Amtstuerne, mente man kunde enten henlægges til Overøvrighederne, altsaa Amtmandene, eller Politimestrene eller lignende Autoriteter. Imidlertid turde den daværende Finantsminister ikke gaa ind paa en saadan fuldstændig Omordning, og derfor var det, at man tilfidsst enedes om at sætte den Bestemmelse ind,